

ПЕРЕДМОВА

Працюючи над черговими книгами, збираючи матеріал, вивчаючи психологію та дії людей, занурюючись в біографії, черпаючи багато корисної інформації, багато чого пізнав та навчився. Утім, зрозумів, що не на часі; усвідомив – є речі, які наразі важливіші та перейшов до написання книги, яка зараз потрібна значно більше, її назва: «#я_волонтер». Звісно, йтиметься про служіння, жертвовність та людську щирість. Нещодавно я повернувся з гарячої точки, де війна та життя лине немов в іншому вимірі. Щоразу, повертаючись з таких місць, по-іншому розумієш цінність самого життя. Нам подобається думати про хороше, дивитися добрі фільми, часто абстрагуватися від негативу, утім, розуміємо, що зла в цьому світі дуже багато. Як перемогти темряву та подолати зло? Відповідь очевидна – тільки добром! Пригадую вислів: «У цьому світі домінує зло лише тому, що добрі люди мовчать та нічого не роблять». Я цілком погоджуюся з цим твердженням. Аксиома в тому, що світло завжди перемагає темряву! Але для того, щоб так було завжди, потрібно аби добрі люди не мовчали, а були активними та відстоювали правду!

У цій книзі я намагатимуся передати увесь свій досвід, який накопичував десятками років. Коли мені було 20, я був молодим та наївним – щиро вірив, що можна змінити світ. Відтоді минуло багато часу, проте я досі глибоко переконаний, що так воно і є. Існує вислів: «Один у полі не воїн», втім, життя показує, що навіть одна людина може багато і таки «воїн». Простий приклад – мати Тереза, яка зуміла згуртувати тисячі людей заради однієї мети – змінити світ на краще, зробити його добрішим, допомогти тим, хто цього потребує. У більшості виникне запитання: навіщо? Адже виживає сильніший та й узагалі – моя хата скраю. Так думати є їхнім правом. Проте, пригадуючи людей,

яким наша команда допомагала, їхні сльози, якоюсь мірою шок та глибоку вдячність, приходять усвідомлення, що світ став на краплину кращим, а нужденних трохи менше. Я глибоко переконаний в дії одного закону, називається він «закон жнив», тобто, що посієш – те пожнеш.

Одна мудра книга вчить:

«Поводься з людьми так, як хочеш, щоб вони поводитися з тобою!»

У моєму житті було по-різному, не раз траплялося так, що я не міг контролювати ситуацію й приходила біда, проте завжди на допомогу приходили люди, які підставляли плече. Радий з того, що ніколи не залишався сам на сам з лихом та проблемами, тому, користуючись нагодою, хочу подякувати вам, друзі, за те, що ви є у моєму житті, що були завжди поруч. Кажуть, друг пізнається в біді, і знаєте, правду кажуть.

Світова практика показує, що в країні, де розвинене волонтерство – розвинене суспільство, відповідно, і сама країна надзвичайно розвинена. До прикладу, Німеччина чи Сполучені Штати Америки. Свого часу я познайомився з американським волонтером, він розповідав, що маючи в резюме волонтерський досвід, шанси отримати хорошу роботу з пристойною платнею зростають. Це свідчить про те, що поняття волонтерства у суспільстві не лише вітається, а є його значною частиною. Єдність та сила певної країни особливо проявляється, коли приходять лиха. 7 липня 2005 року стався теракт у Лондоні, тоді загинуло 52 людини, а загалом постраждало близько 700 людей. У той складний для країни час можна було спостерігати солідарність нації, багато добровольців долучалися до волонтерської допомоги. У вересні 2021 року на Канарських островах сталося виверження вулкана. І вже через годину від початку лиха сотні волонтерів допомагали постраждалим. Коли об'єднуються люди – це велика сила. Цю книгу я писав, коли повідомлення за повідомленням з фронту приходила інформація про загиблих моїх друзів та знайомих... надзвичайно боляче отримувати такі звістки та усвідомлювати, що я більше ніколи не побачу цих людей, адже вони віддали життя за свою країну.

Часто в мене запитують, чому я займаюся волонтерством та навіщо цій сфері присвятив частину себе? Насправді відповідь проста, свого часу неодноразово в моєму житті були люди, які допомагали. Тому вважаю своїм обов'язком допомагати тим, хто цього потребує. Ключовою мотивацією продовжувати бути волонтером став початок війни в Україні, а саме у 2014 році,

коли ми з командою почали допомагати фронту. На певному етапі я усвідомив важливу річ, якою хочу поділитися з вами. Маю зізнатися, що навчаючись у школі, не любив кілька предметів, а особливо – українську літературу. Хоча моя мама філологиня та викладачка саме цього предмету. Ще підлітком не міг зрозуміти, навіщо нам вивчати письменників і чим вони мені допоможуть у житті. Не розумів, чому так не любив Тарас Шевченко москалів? Деякі твори інших митців здавалися депресивними та важкими для сприйняття. Я не розумів, чому так часто вони говорили про свободу та боротьбу? Втім, вже у зрілому віці все усвідомив... усвідомив, побувавши на війні... Саме там відбувся тотальний моральний перелом. Коли побачив зруйновані міста, понівечену техніку, людей, які залишилися без житла, усвідомив, що таке обмеження та втрата свободи.

Ми з вами щодня робимо вибір, вирішуємо буквально все, як проведемо дозвілля, яку їжу споживатимемо на обід, який фільм дивитимемося ввечері й так далі... Люди, які жили в зоні бойових дій, не мали такої свободи вибору... адже цю свободу їм обмежили. Саме на війні я зрозумів, чому Шевченко так не любив москалів, а також чому у школі ми вивчали твори українських митців та те, наскільки це потрібно. Усвідомив це тоді, коли я познайомився з героями, які без необхідної амуніції продовжували боронити свою землю, багато з них віддали своє життя за свободу. Тоді прийшло розуміння, моя можливість обирати, вільно жити має свою ціну, і це не гроші, не кредити МВФ, не матеріальні речі – ціна нашого вибору – це життя воїнів, які залишилися на полі бою, котрі не повернулися... Ми повинні чітко усвідомити, що наша можливість жити, обирати та свобода – завдяки воїнам, які пожертвували собою. Я розумію, що волонтерство – це лише невелика частинка шани та подяки тим, хто віддав найцінніше – життя!

Ми повинні чітко усвідомити, що наша свобода, можливість жити та обирати — завдяки воїнам, які пожертвували собою.